

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 4/2016
27.10.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Гордане Ајншпилер Поповић и Браниславе Апостоловић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца АА ДОО, ..., кога заступа пуномоћник Никола Малић, адвокат из ..., против тужених: 1. ББ из ..., 2. ВВ из ..., 3. ГГ из ..., 4. ДД из ... и 5. ЂЂ из ..., које заступа пуномоћник Влада Кезић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 1110/15 од 30.10.2015. године, у седници већа одржаној дана 27. октобра 2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 1110/15 од 30.10.2015. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П 3676/2012 од 04.02.2015. године, у ставу I изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца да се обавезу тужени да тужиоцу солидарно исплате износ од 21.885.731,55 динара, на име накнаде штете, са законском затезном каматом. У ставу II изреке, обавезан је тужилац да туженима солидарно накнади трошкове парничног поступка у износу од 1.723.269,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 1110/15 од 30.10.2015. године, жалба тужиоца одбијена је као неоснована и потврђена наведена пресуда Привредног суда у Београду.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију, побијајући је због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 408. ЗПП ("Службени гласник РС" 72/11), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју се у ревизијском поступку

пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге битне повреде одредаба парничног поступка из наведене законске одредбе.

Према утврђеном чињеничном стању, привредна друштва ЕЕ и ЖЖ били су у пословном односу у периоду од 01.07.2010. до 07.12.2011. године. Количина робе из производног програма тужиоца коју је прибавило Предузеће ЖЖ и потом испоручило Предузећу ЕЕ у периоду од 01.07.2010. до 11.11.2011. године, већа је од количине робе коју Предузеће ЖЖ није платило тужиоцу. На дан 14.11.2013. године Предузеће ЕЕ остало је дужно Предузећу ЖЖ износ од 157.433,86 динара, а од истог потражује износ од 2.202.226,40 динара.

Тужени су конкретном случају били повезани власничким и управљачким односом у наведеним предузећима.

Решењем Привредног суда у Београду од 08.06.2012. године отворен је поступак стечаја над Предузећем ЖЖ, а у стечајном поступку тужилац је пријавио потраживање у износу од 21.833.026,51 динар, које је признато у целости. Како није било имовине за уновчење, суд је донео решење којим је стечајни поступак закључен. Правноснажним решењем Првог основног суда у Београду утврђено је да нема места спровођењу истраге против туженог, по захтеву тужиоца, за кривично дело преваре у саизвршилаштву.

Тужилац свој тужбени захтев заснива на наводима да су тужени у заједници, по претходном договору злоупотребили Предузеће ЖЖ и ЕЕ, на тај начин што су потраживања ЖЖ својих дужника, усмеравали на рачун Предузећа ЕЕ и тако извлачили корист из првог предузећа у друго предузеће, чиме су онемогућили тужиоца да наплати своје потраживање.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилном применом одредбе члана 15. Закона о привредним друштвима, тужбени захтев одбили.

Одредбом члана 15. Закона о привредним друштвима, прописано је да чланови друштва са ограниченом одговорношћу могу према трећим лицима лично одговарати за обавезе друштва ако злоупотребе привредно друштво за незаконите или преварне циљеве или ако са имовином привредног друштва располажу као са сопственом имовином, као да привредно друштво као правно лице не постоји. У ставу 2. прописано је да лица из става 1. овог члана солидарно одговарају за обавезе Друштва. Ставом 3, прописано је да одговорност из ст. 1. и 2. овог члана утврђује надлежни суд при чему узима у обзир све околности везане за злоупотребу, а нарочито да се општи принцип ограничене одговорности не примењује на случајеве из става 1. овог члана.

Правилан је закључак нижестепених судова да је за примену института пробијања правне личности у смислу цитиране законске одредбе, неопходна испуњеност три услова. Први услов се односи на постојање злоупотребе правног субјективитета привредног друштва од стране члана друштва на тај начин да исти користе правно лице ради постизања недозвољених или преварних циљева или са имовином друштва поступају као са сопственом имовином или као да правно

лице не постоји. За постојање другог услова потребно је да предузимањем наведених радњи чланови привредног друштва прибављају себи имовинску корист, која се у имовини повериоца огледа као штетна последица то јест као умањење имовине. Да би се испунио трећи услов, потребно је да прибављена имовинска корист код чланова друштва то јест штета у имовини повериоца мора бити последица предузетих радњи које имају карактер злоупотребе.

Терет доказивања испуњености наведених услова у смислу одредаба о терету доказивања из Закона о парничном поступку је на тужиоцу, а у конкретном случају, како правилно закључују нижестепени судови тужилац није доказао да је постојала злоупотреба привредних субјеката. Тужилац није пружио ни један доказ на околност постојања било које радње тужених које има карактер злоупотребе у смислу члана 15. Закона о привредним друштвима, односно које су конкретне радње предузете од стране тужених као чланова друштва ЖЖ и ЕЕ које имају карактер злоупотребе и којима је исти онемогућен да оствари своје потраживање. Вештачењем је утврђено да је целокупан пословни однос између наведених предузећа евидентиран у пословним књигама Предузећа ЕЕ, при чему није уочена никаква неправилност, те да је чак евидентиран и дуг Предузећа ЖЖ према Предузећу ЕЕ у износу од преко 2.000.000,00 динара, а из чега произилази да новац са рачуна фирме ЖЖ није усмераван на рачун фирме ЕЕ, јер би, како правилно закључују нижестепени судови, да је постојала таква намера тужених и наведени дуг био исплаћен.

Правилан је и закључак нижестепених судова да тужилац није пружио доказе на околност да су чланови друштва ЖЖ упућивали своје купце да врше плаћања по основу преузете робе на рачун Предузећа ЕЕ те да из изведених доказа не проистиче било какво преварно или неубичајено пословање два привредна друштва, јер није утврђено постојање фиктивних или симулованих правних послова или предузимања других правних радњи које за циљ имају злоупотребу привредних субјеката, прибављање имовинске користи за тужене, на штету тужиоца, а у ком случају би постојала обавеза тужених за обавезе предузећа.

Правилан је и закључак нижестепених судова да тужилац није поступао са пажњом доброг привредника кад је и након упозорења о пословним тешкоћама друге уговорне стране наставио да испоручује робу уговарачу.

Правилан је и закључак нижестепених судова да је повезана власничка структура је потенцијално средство које може олакшати предузимање правних радњи, од којих неке могу имати за циљ злоупотребу правног субјективитета привредног друштва, али да у конкретном случају постојање злоупотребе није доказано.

С обзиром на наведено тужбени захтев за исплату утуженог износа је неоснован, те су судови правилном применом материјалног права тужбени захтев одбили, дајући за своју одлуку ваљане разлоге, које у свему прихвата и овај суд.

У ревизији се оспорава оцена изведених доказа, које су нижестепени судови правилно оценили, те одлучили као у изреци првостепене пресуде.

Са изложеног, а на основу члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа
судија
Бранко Станић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић